

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2SŽ/6/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013010027
Dátum vydania rozhodnutia:	12.02.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9013010027.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: MAC TV, s.r.o., Brečtanová č. 1, 843 56, Bratislava, právne zastúpená: Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta č. 102, Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu č. RP/002/2013 zo dňa 15. januára 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/002/2013 zo dňa 15. januára 2013, p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 € na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v štátnej pokladnici pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút : BÚ - depozitný účet neúročený č. XXXXXXXXXXX/XXXX v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Rozhodnutím č. RP/ 002/2013 zo dňa 15. januára 2013 odporca - Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „Rada“) v správnom konaní č. 340-PLO/O-4386/2012 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zák. č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“ alebo „zákon“) postupom podľa § 71 zák. č. 308/2000 Z. z. rozhodla, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 11. júna 2012 o cca 21:23 hod. odvysielal program Extrémne rodiny, ktorého časť týkajúca sa osoby v programe označenej ako J. a osoby v programe označenej ako A., svojim obsahom a spôsobom spracovania zasiahla do ľudskej dôstojnosti účinkujúcich osôb v programe označených ako D., J. a jeho otec W., B. a jeho matka A., za čo bola navrhovateľovi podľa § 64 ods. 1 písm. d/ uložená pokuta určená podľa § 67 ods. 5 písm. e/ zákona vo výške 15 000 Eur.

Proti rozhodnutiu odporcu podal opravný prostriedok navrhovateľ, v ktorom pod II. uviedol všetky dôvody uvedené v § 250j ods. 2 na zrušenie správneho rozhodnutia, ktoré konkretizoval v časti III/bod 9 ako nesprávne právne posúdenie veci z dôvodu, že vec nebola posúdená v súlade s konštantnou judikatúrou NS SR ako pokračovací delikt a podľa toho bolo úlohou Rady vydať jedno rozhodnutie a uložiť jednu sankciu za všetky čiastkové útoky. V časti III/ bod 10 navrhovateľ dôvodil nepreskúmateľnosťou a nezrozumiteľnosťou výroku rozhodnutia a nedostatkom dôvodov. V časti III/ bod 11 uviedol, že Rada ako kolektívny orgán si nevyžiadala záznamy z vysielania ako prvý úkon v správnom konaní a to vykonaním hlasovania Rady, čo by zaručovalo právnu istotu účastníka. V časti III/ bod 12 namietal nesprávne právne posúdenie a porušenie práva na inú právnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Vytýkal, že odporca si vyhotovil záznam vysielania na svojom vlastnom nahrávacom zariadení, ktorý záznam použil ako dôkaz v správnom konaní, navrhovateľ nebol upozornený na vyhotovenie záznamu z vysielania programu, nebol pri vyhotovovaní záznamu prítomný a tieto okolnosti, za ktorých bol záznam získaný nie sú schopné eliminovať všetky pochybnosti o spoľahlivosti, relevancii a presnosti tohto dôkazu a tým je do značnej miery spochybnená jeho kvalita. V časti III/ bod 13 navrhovateľ namietal, že pokiaľ odporca zasiahol do výkonu práva navrhovateľa na slobodu prejavu, je na ňom, aby preukázal, že zásah zodpovedá kritériám zákonnosti, legitimacy a proporcionality. V časti III/ bod 14 navrhovateľ namietol nedostatočné zistenie skutkového stavu na posúdenie veci, najmä odmietnutie vykonania vysielateľom navrhovaných dôkazov. V časti III/ bod 15 navrhovateľ uviedol, že napriek tomu, že prevažná časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia tvorí doslovný prepis odvysielaného programu, Rada sa pri odôvodňovaní uchýlila k použitiu určitej dávky fabulácie a vlastnej tvorivosti a rovnako k použitiu faktov a skutočností, ktoré neboli predmetom dokazovania a ani nijakým iným spôsobom nevyplyvajú z obsahu spisov. V časti III/ bod 16 navrhovateľ uviedol: „Vysielateľ ďalej namieťa, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a k predmetnej námietke si dovoľuje uviesť nasledovné: Forma spracovania predmetného programu sa v odvetví mediálneho priemyslu nazýva ako tzv. scripted reality show (pozn.: Reality šou podľa scenára), pričom celý jeho obsah bol stvárnenny osobami, ktoré sa natáčania programu zúčastnili dobrovoľne, na základe zmluvného vzťahu s výrobcou programu. Na základe zmluvného vzťahu sa všetci účinkujúci vystupujúci v predmetnom programe zaviazali v programe účinkovať a za týmto účelom poskytovať v prospech výrobcu ako umelecký výkon. Vysielateľ Radu upozornil na skutočnosť, že umelecký výkon, akokoľvek sa môže javiť reálny, stále zostáva umeleckým výkonom a nie je spôsobilý vyvolať následky vo sfére hmotného práva. Na preukázanie svojho tvrdenia Vysielateľ predložil Rade dôkazy, zmluvy o účinkovaní v televíznej relácii, ktoré boli uzatvorené s účastníkmi programu, a ktoré potvrdzujú, že poskytované prejavy predstavujú umelecký výkon účinkujúcich, ktoré nie je možné v žiadnom prípade zamieňať s reálnymi životnými prejavmi. Pokiaľ aj RVR nesúhlasila s argumentáciou Vysielateľa, že účinkujúci poskytujú len umelecký výkon, tak na druhej strane nevykonala žiaden dôkaz, ktorým by preukázala, že účinkujúci neposkytovali umelecký výkon, ale reálne životné prejavy. Skutočnosť, či účastníci konania poskytovali umelecký výkon bolo možné zistiť jednak z predložených zmlúv a jednak z výsluchu účastníkov programu, ktorý však Rada nevykonala. Z tohto dôvodu je potrebné tvrdenie RVR o poskytovaní reálnych životných prejavov absolútne nepreukázané a dokonca vyvrátené dôkazmi, zmluvami o účinkovaní. Vysielateľ poukázal na judikát aplikovateľný na rovinu hodnotenia programov, ktoré sú stvárnenné hercami, a ktorú hmotnoprávne a aj procesnoprávne jednoznačne už vyriešil Najvyšší súd SR, rozsudkom vo veci, sp. zn.: 3SŽ/82/2008-26, v ktorom NS SR v identickej veci rozhodol, že v prípade dramatizácie (hrania) príbehu nie je možné ustáliť konkrétnu osobu, do ktorej sféry malo byť zasiahnuté, čiže nie je možné túto osobu individualizovať a teda reálne zasiahnuť do jej ľudskej dôstojnosti. Napriek argumentácii Rady použitej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia má Vysielateľ za to, že v predmetnom prípade nie je rovnako možné individualizovať subjekt ochrany ľudskej dôstojnosti, nakoľko tento nie je reálny a predstavuje len hranú postavu, a to bez ohľadu na to, akokoľvek reálne sa hereckého výkonu účastník zhostí. A určite tak nie je možné urobiť v prípade, keď RVR nevykonala ani jeden dôkaz spôsobilý objasniť otázku, či poskytnutý výkon bol hraný alebo reálny. Vysielateľ má vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti za to, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.“ V časti III/ bod 17 navrhovateľ uviedol, že v konaní Rady bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia a nesprávne právne posúdenie veci, keďže s poukazom na § 46 Správneho poriadku, čl. 142 ods. 1 ústavy, § 7 ods. 1 OSP, § 2 a § 11 Občianskeho zákonníka sa vzťahy vysielateľa a fyzických osôb spravujú ustanoveniami občianskeho práva a preto

otázku, či došlo k zásahu do práva na ochranu ľudskej dôstojnosti fyzickej osoby alebo nie, rozhoduje výlučne súd a nie orgán výkonnej moci. Podľa navrhovateľa jediný správny výklad ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/ je taký, že Rada nie je oprávnená rozhodnúť o tom, či jedna osoba zasiahla do ľudskej dôstojnosti druhej osoby, nakoľko na takého rozhodnutie je oprávnený jedine všeobecný súd. V časti III bod 18 navrhovateľ namietal, že konanie Rady je tiež nezákonné v tom, že vec nesprávne právne posúdila, pretože navrhovateľovi uložila neprimeranú výšku pokuty za predmetný správny delikt. Z uvedených dôvodov žiadal navrhovateľ rozhodnutie odporcu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa v písomnom vyjadrení podrobne vyjadril ku všetkým odvolacím dôvodom, pričom jeho vyjadrenie bolo navrhovateľovi súdom doručené. Odporca žiadal odvolaním napadnuté rozhodnutie potvrdiť. K dôvodom odvolania uvedeným na ústnom pojednávaní uviedol, že výrok predmetného rozhodnutia bol formulovaný jasne a určito, konkrétny spôsob, ktorým daný program zasiahol do ľudskej dôstojnosti dotknutých osôb bol predmetom celého rozhodnutia ako aj jeho odôvodnenia, povinnosť skúmať tieto skutočnosti v rámci správnej úvahy a teda odôvodnenia rozhodnutia vyplýva Rade priamo z predmetného ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/ zák. č. 308/2000 Z. z. Čo sa týka kontextu programu, odporca trvá na svojich záveroch, ktoré uviedol v odôvodnení rozhodnutia a ku ktorým dospel v rámci riadnej a odôvodnenej správnej úvahy. Odporca poukazuje na fakt, že vzhľadom na objektívnu zodpovednosť právnických osôb za správne delikty nie je rozhodujúci úmysel vysielateľa, ale skutočnosť, akým spôsobom boli dotknuté osoby v konečnej podobe programe vykreslené a teda čo bolo skutočne odvysielané. Odporca uvádza, že skutočnosť, že účinkujúci vystupovali v programe dobrovoľne na základe zmluvného vzťahu, príp. mali možnosť ovplyvňovať priebeh a podobu programu neznamena, že odvysielaný program nemohol zasiahnuť do ich ľudskej dôstojnosti z podstaty práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti a napr. aj z judikatúry NS SR (rozsudok 2Sž/17/2011) jednoznačne vyplýva, že ani podpísanie zmluvy alebo dobrovoľné konanie dotknutej osoby nemôže znamenať, že by sa táto vzdala svojho práva na zachovanie svojho práva ľudskej dôstojnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. a § 64 ods. 5, 6 zákona číslo 308/2000 Z. z.), preskúmal v medziach opravného prostriedku rozhodnutie odporcu ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo v zmysle ustanovenia tretej hlavy piatej časti O.s.p., opravný prostriedok prejednal na ústnom pojednávaní a po oboznámení sa s vyjadreniami účastníkov, s obsahom administratívneho spisu a záznamom vysielania dospel súd k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je možné vyhovieť a to z nasledovných dôvodov:

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne - správneho orgánu, ktorého rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z.

Podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. audiovizuálna mediálna služba na požiadanie, programová služba a ich zložky „nesmú spôsobom svojho spracovania a svojim obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných“

Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) preto v zmysle námietok navrhovateľa bolo posúdiť, či postup odporkyne v správnom konaní bol v súlade so zákonom, či navrhovateľ odvysielaním tohto programu porušil zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí, a či bola v súlade so zákonom uložená sankcia.

Najvyšší súd sa v prvom rade zaoberal procesnými dôvodmi opravného prostriedku navrhovateľa.

Podľa § 4 zákona č. 308/2000 Z. z. poslaním Rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania a retransmisie, dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Činnosť Rady vyplývajúcu z tohto jej poslanca a pôsobnosti, upravenej v § 5 zákona č. 308/2000 Z. z., vykonávajú členovia Rady a úlohy spojené s činnosťou rady plnia zamestnanci jej Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu. V

oblasti výkonu štátnej správy zákon č. 308/2000 Z. z. v ustanovení § 5 ods. 1 písm. m/ v prípade potreby oprávňuje Radu vyžiadať si od vysielateľov záznamy vysielania. Vysielateľom v ustanovení § 16 ods. 3 písm. l/ ukladá korešpondujúcu povinnosť uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite a na vyžiadanie Rady poskytnúť záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí Rada v licencií po dohode s vysielateľom. Pokiaľ ide o samotnú žiadosť o poskytnutie záznamu najvyšší súd k argumentácii navrhovateľa uvádza, že Rada neporušila žiadne ustanovenie zákona vyžiadanim si záznamu vysielania a vysielateľ mal poskytnutím záznamu plniť na základe požiadavky rady svoju zákonom uloženú povinnosť vysielateľa. Prevádzkovanie vysielania je licencovanou činnosťou, na ktorú sú kladené osobitné požiadavky a predloženie záznamu z vysielania na požiadanie Rady je súčasťou licencie na vysielanie a má evidenčný a archivačný charakter.

Záznam vysielania, ktorý si odporkyňa v súlade so zákonom vyhotovila sama, keďže jej záznam nebol poskytnutý, presne a úplne zachytáva skutkový stav, obsah vysielania, ktorý napriek vysloveným pochybnostiam navrhovateľ vecne nenamietal, pričom sám uvádza, že obsah popisu vysielania uvedený v rozhodnutí zodpovedá prepisu odvysielaného programu. Takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní môže stať podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonný, resp. neprípustný, ako to v podanom odvolaní navodzuje navrhovateľ. Samotnú existenciu záznamu vyhotoveného odporkyňou nemožno vnímať ako rozpornú so zákonom, najmä ak o predloženie záznamu, ktoré nevykazuje znaky podávania svedectva vo svoj neprospech, navrhovateľ ignoroval.

Súd poukazuje na svoju už konštantnú judikatúru, ktorá sa povinnosťou predloženia záznamu vysielania a jeho charakterom zaoberala (rozsudok 3Sž/23/2012, 5Sž/18/2011, 5Sž/37/2011) a zotrváva na už vyslovených právnych názoroch. Námietku navrhovateľa týkajúca sa použitia nezákonne získaného dôkazu je preto podľa názoru najvyššieho súdu neopodstatnená.

Z obsahu spisu súd nezistil splnenie podmienok pre posúdenie veci ako pokračujúceho správneho deliktu. Žalobca svoje tvrdenie v tomto smere ničím neodôvodnil, neoznačil živé konania pred najvyšším súdom, s ktorými by bol predmet tohto konania rovnorodý a spojený vecnou a časovou súvislosťou.

Pokiaľ navrhovateľ namietal nedostatočnú určitosť a nepreskúmateľnosť výroku rozhodnutia, najvyšší súd dospel k záveru, že určitosť skutku uvedeného vo výroku a spôsob jeho formulovania závisí od druhu porušenej povinnosti. Formulácia skutku musí umožniť subsumpciu pod konkrétne ustanovenie zákona, aby skutok nebol zameniteľný s iným skutkom. V danom prípade je dostatočne určité, akým programom, v akom vysielaní, v akom časovom rozpätí a z akých skutkových dôvodov je potrebné program ako celok posúdiť z hľadiska, či svojim obsahom a spôsobom spracovania zasiahol do ľudskej dôstojnosti účinkujúcich identifikovaných vo výroku rozhodnutia. Porušenie ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona označeným programom je dané obsahom a spôsobom spracovania s prihliadnutím na kontext celého programu, tak ako to Rada podrobne uviedla na str. 3 - 26 dôvodovej časti rozhodnutia. Nemožno preto prisvedčiť navrhovateľovi, že pre posúdenie rozporu so zákonom mal odporca zohľadniť aj skutočnosť, že celý príbeh sa nezameriaval len na problémy dotknutých osôb, ale príbeh akcentoval aj morálne hodnoty rodiny.

Je nesporné, že program bol odvysielaný tak, ako to zodpovedá zneniu záznamu, s ktorým sa súd oboznámil, a ako to odporca v popise skutkového stavu v rozhodnutí uviedol. Odporca na str. 30 a nasl. napadnutého rozhodnutia, potom, ako sa vysporiadal s námietkami navrhovateľa uvedenými v správnom konaní o. i. uviedol podrobné dôvody, pre ktoré kvalifikoval odvysielaný program zasahujúci do ľudskej dôstojnosti označených osôb, pričom vyjadril i podľa názoru Najvyššieho súdu SR zákonu zodpovedajúcim spôsobom správnu úvahu k charakteru odvysielaného programu.

Najvyšší súd uvádza, že dôvody rozhodnutia odporkyne uvedené na str. 30 a nasl. rozhodnutia Rady považuje za logické vyústenie skutkových zistení o obsahu vysielaného programu, pričom nezistil prekročenie medzi správnej úvahy Rady (§ 245ods. 2 OSP), pokiaľ kvalifikovala predmetný program ako taký, ktorý naplnil definíciu programu porušujúceho ustanovenie §19 ods. 1 písm. a/ zákona. Odporca dostatočne a zrozumiteľne zdôvodnil svoje skutkové závery a správne úvahy, ktoré súd preskúmajúci zákonnosť rozhodnutia, tak ako ich citoval aj v tomto rozhodnutí, považuje v medziach podaného opravného prostriedku za akceptovateľné. Súd sa nestotožňuje s dôvodmi odvolania

zdôraznenými navrhovateľom, pokiaľ sa týkali nevykonania dôkazov v správnom konaní obsahom zmlúv a vypočutím účinkujúcich. Z podstaty práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti a napr. aj z judikatúry NS SR (rozsudok 2SŽ/17/2011) jednoznačne vyplýva, že ani podpísanie zmluvy alebo dobrovoľné konanie dotknutej osoby nemôže znamenať, že by sa táto vzdala svojho práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti.

Pokiaľ ide o výšku uloženej sankcie, táto je v napadnutom rozhodnutí Rady náležite zdôvodnená aj so zreteľom na predchádzajúce porušenia zákona, pričom uložená sankcia vzhľadom na možné zákonné rozpätie (od 497 do 49 790 Eur) je uložená cca v 1/3-ine zákonom stanoveného rozpätia, čo súd považuje vzhľadom na dôvody uvedené v rozhodnutí, najmä vysokú frekvenciu výskytu ironických a zosmiešňujúcich komentárov „hlasu z obrazovky“ za primerané. Súd sa stotožňuje s názorom Rady, že „vysielateľ za účelom senzácie, šokovania zneužil zdravotný handicap a zlú sociálnu situáciu rodiny (objektívne skutočnosti, ktoré si táto rodina nezvolila) na vytvorenie „zábavnej“ relácie a to najmä prostredníctvom ironizujúcich a zosmiešňujúcich komentárov „hlasu z obrazovky“. Dodržiavanie a ochrana základných ľudských práv a slobôd medzi inými aj práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti je v súčasnosti jedným z hlavných znakov moderného právneho štátu a miera ich ochrany je jedným z indikátorov stupňa vyspelosti demokracie v jednotlivých štátoch. Slovenská republika je viazaná viacerými európskymi a medzinárodnými dokumentmi o dodržiavaní základných ľudských práv a slobôd (Všeobecná deklarácia ľudských práv a slobôd, Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných ľudských slobôd, Charta základných práv Európskej únie).“ Závažnosť tohto konkrétneho porušenia povinnosti podľa § 19 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. je teda vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti mimoriadne vysoká a preto sa nestotožňuje s navrhovateľom, že posúdenie otázok ochrany ľudskej dôstojnosti je len vecou súdnej ochrany v sporovom konaní. Kompetencia Rady je v tomto smere jednoznačne a nespochybniteľne daná zákonom a uplatnenie tejto kompetencie Radou nemohol súd posúdiť ako nezákonné.

Vzhľadom k tomu, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom ako aj v súlade s poslaním odporkyne definovaným v § 4 zákona o vysielaní a retransmisii, bolo bez formálnych a logických nedostatkov, riadne odôvodnené a vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že toto ako vecne správne podľa § 250q ods. 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že navrhovateľovi právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nemal úspech. Odporkyni napriek úspechu vo veci, náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá, § 5 ods. 1 písm. h/ a položky 10 písm. g/ Prílohy, zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení účinnom od 1. októbra 2012, podľa ktorého je navrhovateľ povinný zaplatiť na účet súdu súdny poplatok v sume 500 €.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.